

Hồi Thứ Ba Mươi Hai

TAM HUNG BIÊN NGOẠI

Trầm Kha vội vàng chạy ngay đến bên Bá Đồng Nhi, miệng hỏi:

- Thúc thúc bị nội thương có nặng không?

Bá Đồng Nhi da mặt hơi nhợt nhạt nhưng vẫn gắng cười:

- Hợp chuông của ba lão già ấy thật khủng khiếp. Nếu chúng bồi thêm một chuông nữa là thúc thúc đi gặp ông bà rồi.

Trầm Kha vội lấy ra một viên thuốc trao cho Bá Đồng Nhi, chàng lắc đầu mỉm cười nói:

- Thúc thúc hãy uống viên thuốc này đi rồi điều tức sẽ khỏi nội thương ngay. Để tiểu điệt giúp thúc thúc tăng nguyên lực cho chóng khỏi nội thương.

Bá Đồng Nhi thấy chàng vừa nói định áp tay vào huyệt đạo lão để truyền công lực sang, nên lão xua tay bảo:

- Khỏi cần! Khỏi cần! Điều cần nhất là tiểu điệt hãy xem lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan và Lữ Mộ Dung cô nương tình trạng như thế nào rồi?

Biết không thể làm khác hơn lời nói của Bá Đồng Nhi, nên Trầm Kha vội vàng chạy đến cỗ xe ngựa được đóng kín cửa và phía trong còn có bức rèm đen che trông thật nặng nề.

Trầm Kha liền mở cánh cửa cỗ xe nhưng cánh cửa đã được khóa chặt.

- Chàng thấy vậy liền rút tay lại và thi triển một thế trảo công, năm ngón tay chộp mạnh vào cửa gỗ, tức thì một lỗ hổng hiện ra. Khi chàng lấy miếng ván vừa chộp thủng ra.

Trầm Kha liền giựt mạnh một cái, cánh cửa xe bật mở tung ra. Thân hình chàng chọt dao động khi cảnh tượng bên trong chiếc xe đập vào mắt chàng.

Chàng gọi rối rít:

- Dung muội! Dung muội! Mã tiền bối! Mã tiền bối!

Chàng gọi tên mấy lần song vẫn không có tiếng đáp lại. Hình ảnh trong xe vẫn làm cho chàng lo lắng.

Trên hai tấm nệm để sát vào nhau, nàng Lữ Mộ Dung và lão bà Mã Tú Loan đang nằm bất động không biết sống chết thế nào.

Gặp được hai người này, Trầm Kha hết sức vui mừng, nhưng trong tình cảnh này chàng cũng quá sức lo âu.

Chàng liền đi tìm một ít nước mà trong xe này có dự bị, rồi lấy một gói thuốc bột hòa tan để đổ vào miệng cho hai người. Chàng dùng công lực để dẫn thuốc đến từng kinh mạch của từng người và đứng chờ.

Chỉ trong chốc lát, bỗng lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan cựa mình từ từ mở choàng mắt ra.

Trầm Kha liền hỏi:

- Mã tiền bối đã tỉnh rồi ư?

Nguyệt Nga Mã Tú Loan ngơ ngác hỏi:

- Ủa! Nơi này là đâu đây? Tại sao ta lại như thế này?

Trầm Kha vừa định đáp lời thì nàng Lữ Mộ Dung cũng cựa mình tỉnh lại.

Nàng cũng ngơ ngác, ngỡ ngàng. Đôi mắt đen huyền lóng lánh giờ đây trông thật đáng thương.

Nàng cũng lên tiếng hỏi:

- Kha huynh! Anh đó sao? Tiểu muội mê hay tỉnh đây?

Vì ánh trăng chiếu vào nên da mặt nàng trở nên xanh xao đi. Nàng chỗi dậy hỏi:

- Chúng ta gặp nhau ở đâu thế này? Nơi trần thế hay dưới diêm vương?

Rồi nàng bỗng hét lên:

- Kha huynh anh!

Vừa hét nàng vừa nhào tới chụp vào người Trầm Kha, như người mất trí. Trầm Kha xúc động trước tình cảnh của nàng nên chàng không thể né tránh mà đưa vòng tay đón nàng.

Lữ Mộ Dung gục trên vai chàng khóc nức nở.

Lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan lúc đầu còn phân vân nhưng một thoáng sau, bà nhớ lại những sự việc đã qua và giờ đây bà cũng đang xúc động trước tâm tình của người đệ tử thân yêu.

Trầm Kha để cho nàng khóc một lúc cho vơi đi nỗi u uất trong lòng, rồi mới nhẹ gỡ tay nàng ra khẽ bảo:

- Dung muội! Em hãy tỉnh lại. Chỉ vì Dung muội trúng phải chất ‘Mê hương phấn’ nên mới thế này. Giờ đây đã khỏi rồi. Dung muội chớ lo nghĩ gì nhiều.

Lữ Mộ Dung nhìn chàng tha thiết rồi bẽn lẽn thoát khỏi vòng tay Trầm Kha nhìn sang lão bà Mã Tú Loan nghẹn ngào:

- Sư mẫu! Con thật không phải...

Nàng chưa nói hết ý thì lão bà Mã Tú Loan xua tay:

- Sư mẫu hiểu con... Con chớ bận tâm... Lãng Tử Trầm Kha thiếu hiệp là người tốt.

Rồi lão bà quay qua hỏi Trầm Kha:

- Sự việc thế nào hãy nói lại cho lão nghe xem?

Trầm Kha chưa kịp đáp lời thì bà ta hỏi tiếp:

- Còn lão huynh Bá Đồng Nhi đâu?

Vừa lúc đó lão Bá Đồng Nhi vừa đi đến đáp lời:

- Có lão đây. Lão tử đã bình phục rồi chứ?

Nguyệt Nga Mã Tú Loan bước ra khỏi xe nhìn những xác chết nằm ngổn ngang đáp:

- Sự việc xảy ra chắc khó khăn cho hai người lắm. Thật không ngờ già như lão mà còn mắc mưu nên trúng phải ‘Mê hương phấn’.

Rồi bà ta quay qua hỏi Trầm Kha:

- Đến nay là bao nhiêu lâu rồi tiểu diệt, tính từ lúc chia tay ở hang đá?

Trầm Kha mỉm cười đáp:

- Đến hôm nay đã hai ngày qua rồi!

- Hai ngày?

- Đúng vậy!

Bà ta mỉm cười tiếp:

- Hèn gì bây giờ ta nghe bụng kêu đói.

Bá Đồng Nhi liền lên tiếng:

- Có nhiều lương khô đây. Lão tử dùng nhé!

Vừa nói lão vừa chạy đi lấy lương khô mang ra để Mã Tú Loan và Lữ Mộ Dung dùng tạm.

Trầm Kha vừa vui vẻ nhìn nàng Lữ Mộ Dung dùng lương khô vừa hỏi:

- Hiện giờ trong người Dung muội thấy thế nào?

Nàng vuốt mấy sợi tóc lòa xòa rồi đáp:

- Nếu không có ánh sáng mặt trời thì tiểu muội không bị cơn đau nhức hành hạ.

Rồi giọng nàng buồn buồn:

- Nếu trong vòng mười hôm nữa mà không gặp được Thánh Y Đoàn Nhữ Trung chắc có lẽ...

Không để nàng nói hết lời Trầm Kha xua tay chặn:

- Dung muội đừng quá lo lắng. Huynh đã có cách.

Mã Tú Loan và Lữ Mộ Dung cùng hỏi:

- Cách gì? Cách gì vậy?

Trầm Kha nhìn những xác chết đáp:

- Đã tìm được Thánh Y Đoàn Nhữ Trung.

Mã Tú Loan giọng mừng rỡ:

- Gặp được Thánh Y?

- Gần như thế!

- Sao lại gần như?

Trầm Kha liền kể lại câu chuyện đã nghe được lúc vào nơi này rồi kết luận:

- Điều cần kíp là chúng ta phải cướp Thánh Y Đoàn Nhữ Trung khỏi tay bọn Thiên Toàn Bảo vào ba ngày nữa.

Lão bà Mã Tú Loan gật gù đáp:

- Nếu sử dụng cỗ xe ngựa này thì có thể đưa được nữ đồ của lão cùng đi đến đó vẫn dư thời giờ.

Trầm Kha đáp:

- Tiền bối tính như vậy rất hay.

Thế là cỗ xe ngựa được sửa sang lại trong một lúc xong ngay.

Trầm Kha nhảy lên giữ cương ngựa rồi nói:

- Mã tiền bối, thúc thúc và Dung muội hãy vào trong xe ngồi để tiểu điệt giữ cương.

Bá Đồng Nhi lắc đầu:

- Không được! Không được!

Trầm Kha hỏi lão:

- Tại sao vậy thúc thúc?

Lão đáp ngay:

- Để thúc thúc ngồi giữ cương cùng với tiểu điệt đồng thời ngắm phong cảnh, hít thở khí lành chứ ngồi trong xe chẳng khác nào giam lỏng lão vào ngục.

Tất cả đều cười xòa.

Trầm Kha vốn biết tính lão nên liền đáp:

- Thúc thúc thích như vậy cũng được. Chúng ta có thể đi luôn đêm nay để cướp thời gian.

Thế là chiếc xe tứ mã màu đen vượt đi theo con đường mòn mé rừng rồi ra đường lộ lớn.

Một lão già và một gã áo xám đội nón rộng vành giữ cương ngựa vượt đường dài nhắm Ngũ Sơn Trấn ra roi.

Bốn con tuấn mã hí lên một tràng rồi bốn vó lao đi.

Một ngày trôi qua.

Cuộc hành trình vẫn êm ả không gặp khó khăn.

Rồi cho đến ngày thứ hai...

Khi nắng chiều đã yếu ớt nơi phương Tây. Chiếc xe tứ mã màu đen cứ vùn vụt lao đi quanh co qua mấy con đường khúc khuỷu, cuốn bụi bốc lên mịt mờ bỏ lại phía sau.

Trầm Kha nói lỏng tay cương quay sang Bá Đồng Nhi đang ngồi bên cạnh nói:

- Mình đi như thế này có thể đến Ngũ Sơn Trấn trước bọn Âm Long Thủ đại nương.

Bá Đồng Nhi gật đầu.

Vừa lúc đó một đoàn ngựa từ phía sau phi nhanh lên.

Trầm Kha nép xe vào chạy sát phía lộ để có khoảng trống cho đám người cưỡi ngựa phía sau vượt qua mặt.

Đám ngựa vượt qua cuốn theo cát bụi mịt mờ. Trầm Kha ghì cương để bốn con tuấn mã chậm bước cho đám bụi phía trước tan đi rồi mới tiếp tục chạy thêm.

Nhưng đám kỵ mã vượt qua bỗng một con ngựa bị người kỵ mã ghì cương quá gấp liền cất vó hí lên từng tràng. Những người kỵ mã đồng hành thấy vậy cũng liền ghì ngựa gây nên một đoạn đường bụi tung mù mịt, tiếng ngựa hí vang rền.

Đám kỵ mã này lại quay trở lại bằng nước kiệu đến trước đầu xe của Trầm Kha làm chàng cũng phải ghì ngựa đứng im.

Ngồi cạnh đưa mắt quan sát bỗng Bá Đồng Nhi nói với Trầm Kha:

- Ô! Lại gặp con mụ mập ú Âm Long Thủ kia rồi.

Trầm Kha cũng vừa thấy bà ta dẫn đầu đám kỵ mã cỡi ngựa đi đến.

Chàng cũng nói với Bá Đồng Nhi:

- Hứ! Mụ này chắc đồng hành với mấy tay đại ma đầu vừa cầu viện.

Rồi chàng quay lại nói vào trong xe:

- Mã tiền bối! Lại có rắc rối rồi!

- Ai vậy?

- Âm Long Thủ đại nương!

- Hứ! Con mụ ấy à? Để ta!

- Thôi! Mã tiền bối cứ để mọi sự cho tiểu điệt và thúc thúc lo. Tiền bối hãy giúp đỡ Dung muội.

- Được rồi!

Lúc này mụ mập Âm Long Thủ đại nương ghì ngựa trước đầu xe của Trầm Kha cất tiếng ồ ề hỏi:

- Chiếc xe này của các hạ?

Trầm Kha chưa đáp thì Bá Đồng Nhi đã trả lời thay:

- Không phải của chúng ta chẳng lẽ của mụ?

Bà ta nghe giọng hỏi của Bá Đồng Nhi tức giận quát:

- Đúng là xe của ta!

Bá Đồng Nhi cất tiếng cười thật lớn giọng chế diễu:

- Mụ mập có nằm mơ không? Xe người ta đang đi lại chặn đường nhìn là xe của mình.

Mụ Âm Long Thủ nạt ngang:

- Bọn ngươi là ai?

Một lần nữa Bá Đồng Nhi được dịp nói xách mé:

- Không biết chúng ta là ai vậy mà dám nói xe của ngươi, sao quá hồ đồ vậy mụ mậ Âm Long Thủ đại nương?

Mụ ta hơi rung động thì một lão già phía sau mụ ta nhích ngựa lên hỏi:

- Việc gì vậy? Nói dài dòng vô ích. Hãy cho chúng một trận nên thân để chúng biết tay.

Bá Đồng Nhi liền nhìn trừng vào lão già này hỏi:

- Bọn mấy thằng già ngươi đi theo hầu con mụ mậ ấy à?

Lão già này tức giận quát:

- Câm mồm! Các lão gia đây là Tam Hung Biên Ngoại! Nếu ngươi còn nói thêm tiếng nữa Tam lão gia sẽ xé xác ngươi ra từng mảnh.

Bá Đồng Nhi cười khẩy nói ngay:

- Mụ mậ Âm Long Thủ! Nói tới nói lui cuối cùng cũng choảng nhau một trận. Vậy ngươi sẵn sàng chưa. Bọn ngươi bốn, bên ta hai đủ chơi phải không?

Âm Long Thủ đại nương quá tức giận liền quát một tiếng lớn:

- Cho ngươi chết!

Cùng với tiếng quát là ngọn roi trong tay mụ ta như con rồng vùng lên quất ngay vào giữa mặt Bá Đồng Nhi.

Bá Đồng Nhi thấy mụ này đã ra tay nên vội vàng bung người bay lên cao lẩn tránh ngọn roi, đồng thời một ngọn cước cuốn gió quất ngang yết hầu của mụ ta.

Khởi thế, đôi bên đã ra đòn sát thủ nên cả hai đồng rời vị trí dùng thân pháp lẩn tránh đòn của nhau.

Bá Đồng Nhi vừa đứng yên trên mặt đất đã lớn tiếng quát:

- Để mụ mậ này cho ta, tiểu diệt lo giùm ba lão già ‘Tam Hung Biên Ngoại’.

Lão vừa dứt lời là ngọn roi của mụ Âm Long Thủ cuốn gió vèo chụp tới.

Lão vừa nhảy qua phải, né sang trái vừa nói lớn:

- Đại nương này bức già quá đấy nhé!

- Cho ngươi chết tan ra từng mảnh!

- Đâu có được!

Vừa nói lão vừa rút ngọn trủy thủ xanh biếc nói:

- Ngươi có roi dài, ta xài ngọn trủy thủ này tiện đứt ngọn roi của ngươi cho xem.

- Hứ! Lão lẩm lời, coi đây!

Tức thì Âm Long Thủ đại nương sử dụng ngọn roi thật khủng khiếp xé gió chan chất quất về phía Bá Đồng Nhi.

Trong khi đó ba lão già Tam Hung Biên Ngoại không nói nửa lời, cùng sử dụng trảo công tấn công vào Trầm Kha thành một màn lưới ngang dọc thật kỳ ảo.

Trầm Kha nghĩ thầm:

- Trảo công của ba lão già này thật biến ảo vô cùng. Nhất là lối tấn công liên hợp của Tam Hung Biên Ngoại hết sức hiệu quả, làm tăng gấp bội phần nguy hiểm cho đối phương.

Trầm Kha cũng vẫn sử dụng lối né tránh để chờ đối phương sơ hở mới ra tay.

Tam lão biên ngoại thấy không thể dùng trảo công uy hiếp được chàng nên lập tức rút phất ra mỗi người một lưỡi đao với hình thể thật lạ lùng. Vì nó vừa cong như một hình bán nguyệt lại có cả răng cưa. Thật là một vũ khí tà đạo.

Trầm Kha nhìn vũ khí của ba lão già cũng phải e dè cẩn thận. Tay chàng nắm vào chuôi kiếm bước lên hai bước thì ba lão già đã hét lên một tiếng, rồi từ ba góc đồng phóng luôn vũ khí trong tay kêu lên ‘ụt ụt’ lướt tới.

Trầm Kha liền rút ngọn trường kiếm ra khỏi vỏ thì ba vũ khí này lại xẹt ngang bay về ba góc đối chủ. Chàng lấy làm lạ song vẫn đứng yên ở giữa chờ xem đối phương sử dụng loại võ công gì.

Tam Hung Biên Ngoại liền thu vũ khí rồi đột nhiên chạy quanh Trầm Kha càng lúc càng nhanh.

Chàng Lăng Tử Trầm Kha vẫn đứng vào giữa chờ đợi. Vừa lúc đó ba chiếc vòng đao vụt lia khỏi ba lão già này từ ba góc kêu lên ‘ụt ụt’ xé gió vụt tới.

Đợi cho ba vũ khí còn chừng nửa thước, lập tức thanh trường kiếm của chàng lóe lên như ánh chớp, thân hình chàng quay tròn chém vào ba chiếc vòng đao kỳ quái này.

- Reng! Reng! Reng!

Ba tiếng vũ khí chạm nhau vang lên thì chẳng những ba vũ khí này không rút xuống mà còn chập lại ngay trên đỉnh đầu chàng mà chém sả xuống.

Trầm Kha không ngờ sự việc này xảy ra nên liền xuất chiêu ‘Mãn Hoa Vũ’ che đỉnh đầu và đồng thời chém vào vũ khí địch.

Nhưng trong lúc Trầm Kha phải bận rộn chú ý, che chở tuyệt đối cho đỉnh đầu thì ba lão già này cùng hét lên một tiếng, trảo công của Tam Hung Biên Ngoại chộp vào thân hình chàng từ giữa khoảng ngực và bụng.

- Soạt! Soạt! Soạt!

Thân hình Trầm Kha lúc này từ giữa hai lão già bay vọt ngang ra đứng sừng sững mà sát khí đằng đằng.

Ba lão già bấy giờ không vây lấy Trầm Kha nữa mà chỉ đứng hàng ngang đối diện với chàng, tay mỗi người còn cầm một miếng vải.

Trầm Kha nhìn lại thân hình bất giác rúng động. Bởi chiếc áo ngoài của chàng đã bị mất đi ba mảnh. May mắn là trảo công của Tam Hung Biên Ngoại chưa chop được thân thể chàng. Thật là trong đường tơ kẽ tóc.

Một trong Tam Hung Biên Ngoại cất tiếng nói:

- Kiếm pháp tuyệt luân! Thân ảnh ảo diệu! Nhà ngươi là ai?

Trầm Kha nhếch mép gần từng tiếng:

- Lãng Tử Trầm Kha!

- Là ngươi?

- Đúng vậy!

- Hèn gì ngươi đã phá được ‘Liên Hợp Tam Đảo Quái Nguyệt Dao’ của Tam gia.

Lão ngưng một chốc lại tiếp:

- Kiếm pháp chúng ta đành thua ngươi nhưng hãy xem chương pháp của vùng biên ngoại.

Trầm Kha thâm nhủ:

- Không ngờ Tam Hung Biên Ngoại lại lắm nghề như thế. Nếu để chúng hoành hành thì còn gây đảo điên cho giang hồ võ lâm không ít.

Nghĩ vậy nên chàng gần giọng:

- Cứ thi thố hết tài nghệ của bọn ngươi đi, để rồi chẳng bao giờ bọn ngươi còn đặt chân đi đâu nữa ngoài ngôi mộ bên đường này.

- Láo khoét! Hãy đỡ!

Tức thì Tam Hung Biên Ngoại đồng loạt phóng chương tấn công. Chương phong cuồn cuộn mang theo sức nóng lạ lùng. Trầm Kha thấy vậy vừa cử chương ứng tiếp vừa hét lên:

- Hỏa lôi chương!

Có tiếng một trong Tam Hung Biên Ngoại đáp:

- Đúng đấy!

Chương phong chưa tới mà sức nóng đã tỏa ra một vùng. Trầm Kha không chút chậm trễ lập tức cử song chương với mười thành công lực đẩy ra cuồn cuộn.

- Bình! Bình! Bình!

Chương lực chạm nhau thành những tiếng nổ rền trời, sức nóng dội ngược lại làm cháy cỏ cây quanh đấy.

Trong lúc Trầm Kha lui luôn ba bước, một giòng máu nhỏ rỉ ra nơi khóe miệng thì Tam Hung Biên Ngoại đều bị bắn lui năm bước dài lão đảo phun máu.

Khi đôi bên đã đứng vững, tức thì bóng chưởng lại được phóng ra ngập một vùng. Một cuộc sát đấu bằng chưởng lực thật khủng khiếp đang diễn ra quyết liệt.

Trong khi đó, phía trận đấu giữa Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi và Âm Long Thủ đại nương cũng đang diễn ra thật kinh khiếp.

Ngon roi của mụ ta chan chất như con rồng nhắm vào Bá Đồng Nhi tấn công liên tiếp.

Riêng Bá Đồng Nhi phải mệt nhọc tránh né liên hồi.

Bỗng nghe tiếng Âm Long Thủ đại nương hét lên:

- Hãy đỡ chiêu ‘Bàng Long Xuất Hải’...

Lời vừa dứt, ngọn roi của mụ ta vút từ dưới thoát đi, rồi cuộn tròn nhắm vào huyết đạo của Bá Đồng Nhi tấn công vào thật muôn phần nguy hiểm.

Bá Đồng Nhi thấy vậy lão liền nhích bộ sang phải, đồng thời ngọn trủy thủ của lão vọt ngang thật ngọt vào cây roi của Âm Long Thủ đại nương.

- Phụt!

Ngon roi bị đứt lìa một đoạn.

Bá Đồng Nhi được dịp la lên:

- Ta sẽ tiện ngọn roi ngắn lại vừa bằng mụ.

Đã thất một thế, mất một đoạn roi lại bị đối phương khinh thị, nên mụ ta uất ức hét lên:

- Hãy xem ‘Cuồng Long Đảo Lộn’

Tức thì ngọn roi tuy ngắn đi nhưng vẫn linh động tỏa ra bốn phía cuộn cuộn ập vào giữa lưng Bá Đồng Nhi.

- Phịch!

Ngon roi đã quất vào giữa lưng lão ta, bắn lão ra xa gần một trượng. Một đường máu rướm ướt áo ngoài chỗ bị roi quất trúng vào.

Trong khi Bá Đồng Nhi bị trúng một roi văng ra xa gần một trượng. Vừa đứng lên thì đã nghe tiếng Âm Long Thủ đại nương quát lên như sấm:

- Chiêu nữa ‘Long Huyết Ngự Vân’.

Cùng với tiếng quát thì thân hình Âm Long Thủ đại nương đã sà đến cạnh Bá Đồng Nhi và ngọn roi ra chiêu quyết liệt cốt diệt đối phương.

Ngon roi tủa ra nhắm ngay cổ của Bá Đồng Nhi quất vào như chớp giạt.

Vừa mới đứng lên, Bá Đồng Nhi đã nghe tiếng gió của ngọn roi cuốn lên sau lưng. Bá Đồng Nhi không chậm trễ liền đưa ngọn trủy thủ để chặt lấy ngọn roi, nhưng Âm Long Thủ đại nương đã dự liệu nên trầm tay roi, như ánh chớp cuốn lấy cánh tay lão mấy vòng rồi giật mạnh.

Bá Đồng Nhi bỗng hét lên một tiếng, thân hình lão phi sát vào Âm Long Thủ đại nương, đồng thời nhanh như điện xẹt, ngọn nghịch cước như cuốn gió, có sức mạnh bạt núi vỡ thạch đá thốc vào giữa ngực bà ta.

- Hự!...

Một tiếng kêu lên khô khan, tức thì thân hình Âm Long Thủ đại nương như chiếc điều đứt dây, ngọn roi liền rời khỏi tay và thân hình bay ra xa hơn hai trượng, roi phịch xuống đất chết không giẫy dụa.

Thật là một ngọn nghịch cước danh trấn giang hồ.

Hạ xong đối phương, Bá Đồng Nhi liền đưa mắt nhìn qua phía Trầm Kha thì bỗng thấy ánh chưởng đập chùng tuôn ra như thác lũ.

- Bình! Bình! Bình!

Tiếng chưởng lực va chạm nổ liên tiếp vang rền hòa lẫn với tiếng hét kinh hoàng thảm thiết.

Chưởng phong lắng xuống thì đã thấy Trầm Kha đứng giữa tràng bất động. Còn Tam Hung Biên Ngoại đều bị bắn ra xa hơn ba trượng, miệng học máu tươi từng vũng giã lên mấy cái chết lịm.

Bỗng có tiếng thanh thốt gọi:

- Kha huynh anh!

Trầm Kha quay lại đã thấy Lữ Mộ Dung đứng cạnh lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan hỏi tiếp:

- Có sao không Kha huynh?

Chàng lắc đầu đưa tay chùi giòng máu nhỏ nơi khóe miệng nói:

- Tam Hung Biên Ngoại lợi hại thật!

Lúc đó Bá Đồng Nhi cũng bước lại. Trầm Kha nhìn thấy máu trên lưng lão ta nên hỏi:

- Thúc thúc bị trúng ngọn roi của mục mạp hả?

Lão vẫn cười khi đáp:

- Ủ! Mục mạp mà ghê thật.

Lão bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan liền lấy thuốc bột rắc lên cho Bá Đồng Nhi rồi bảo:

- Thuốc này rắc lên là khỏi ngay mà.

- Cảm ơn lão tỷ.

Mọi người đều cười hoan hỉ.

Ánh tà dương đã khuất hẳn sau non đồi. Hoàng hôn đã buông phủ xuống vạn vật. Trên con đường băng sơn hoang dã này chỉ còn lại mấy xác chết lạnh lùng.

Cổ xe tứ mã lại lên đường.

Lữ Mộ Dung ngồi cạnh lo bà Nguyệt Nga Mã Tú Loan trong lòng cỗ xe lẳng tai nghe tiếng hát của Bá Đồng Nhi, vang lên những ca khúc ca tụng cuộc đời phiêu bạt của kẻ giang hồ tung hoành hành thiện.

Tiếng ca của lão có lúc trầm, lúc bổng hòa lẫn với tiếng vó ngựa gõ đều đều trên đường đá và tiếng bánh xe lăn sần sật tạo thành một âm thanh lạ lùng.

Trầm Kha ngồi cạnh Bá Đồng Nhi giữa tay cương mà lòng vẫn suy nghĩ mông lung.

Những ý tưởng vụt đến với chàng bằng những hình ảnh thân yêu mà tiếng ca của Bá Đồng Nhi như khơi dậy, như nhắc nhở tiềm thức chàng.

Những khuôn mặt thân yêu của phụ mẫu, của nghĩa phụ, nghĩa mẫu chàng lần lượt chập chờn trước mắt. Những lời ngọt ngào âu yếm thuở bé thơ như hình ảnh xa lạ chàng không sao tìm lại được. Nó chỉ còn lại những lời đa đoan ác độc, những âm mưu thủ đoạn, những thù hận và chết chóc.

Trước từng xác chết dưới ngọn kiếm, dưới làn chưởng, chàng không muốn phải hành động lại nữa. Song võ lâm phức tạp, lòng người đa đoan nên chàng buộc lòng phải hành động.

Rồi từng kẻ thù gục ngã dưới tay chàng. Trong quyển sổ ‘Sao Lục Gia Thù’, chàng đã tuần tự loại bỏ dần dần.

Chàng bỗng lẩm bẩm:

- Thiên Toàn Bảo chủ Nam Duy Lâm!

Bá Đồng Nhi ngồi cạnh nghe vậy liền hỏi:

- Tiểu diệt! Tiểu diệt nói gì vậy?

Trầm Kha bất giác giật mình quay về thực tại áp ứng:

- À... à... tiểu diệt nghĩ đến ngày sẽ trở lại Thiên Toàn Bảo.

Rồi chàng lại nói sang chuyện khác:

- Thúc thúc hãy ca lên đi.

- Nhưng thúc thúc ca tiểu diệt có nghe đâu.

Chàng cười xòa đáp:

- Có chứ!

Lão hỏi lại:

- Tiểu diệt nghe thúc thúc ca gì nào?

Trầm Kha nhìn về phía nền trời xanh đã lấp lánh ánh sao rồi cất giọng ôn tồn:

- Thúc thúc ca những lời thật hay, những lời thật nồng nàn giữa tình người và người, rồi những lời ca tụng cuộc sống phiêu bạt giang hồ mây trời, rồi những lời ca tụng vẻ đẹp thiên nhiên...

-Ồ! Thế là tiểu diệt có nghe nhỉ?

- Tiểu diệt thích nghe thúc thúc ca lắm chứ!

- Vậy để thúc thúc ca nữa.

- Nếu được vậy thì thích thú lắm.

Nói rồi chàng quay vào trong xe gọi:

- Dung muội!

Có tiếng Lữ Mộ Dung đáp:

- Việc gì vậy Kha huynh?

- Muội có nghe thúc thúc ca không?

- Có!

- Hay không?

- Rất hay!

- Vậy hãy lắng tai nghe thúc thúc hát nữa đây.

- Vâng, thúc thúc hãy hát đi.

Tiếng ca sang sảng của Bá Đồng Nhi lại vang lên trầm bổng.

Bốn con tuần mã vẫn chạy đều, đưa những tâm hồn phóng khoáng phiêu du...

oOo